

முகநடில் மலம் அறிமுகமான சக கவிஞர் எம்.ஏ.ஷகி. சில வருடங்களாகவே மார்பகப் புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த அவர் சில நாட்களுக்கு முன்பு காலமானார் என்ற செய்தியை முகநடில் வழியே தெரிந்துகொள்ள நேர்ந்தது ஒரு கையறுநிலையில் மனதை அவலமாக உணரவதைத் தவிர்த்து, வளமற்ற குடும்பச் சமூகமும் மீண்டு குழந்தைகளைத் தன்னந்தனியே பராமரிக் கவனீட்டிய கட்டாயமும் அவருடைய கவித்துவ வீச்சை எந்தவிதத்திலும் நீர்த்துப்போகச் செய்யவில்லை என்பதை அவர் கவிதைகளால் வாசிப்பவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

அவரைப் பற்றி சக கவிஞர் நஸ்புல்லாஹ். ஏதன் முகநடில் பதிவில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

"June 27 at 9:45 AM"

முகநடில் கவிஞர் நஸ்புல்லாஹ். ஏதன் முகநடில் பதிவில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

'சிறு துளி பெருவளம்'. சின்ன வளம் என்ற அளவிலாவது கவிஞர் ஷகியின் பிள்ளைகளுக்குக் கனம் முகநடில் நட்பினராகிய நாம் நம்மால் முடிந்த அளவு நிதி திரட்டித் தரலாமே. செய்யவண்டிய காலத்தில் செய்யும் உதவி எத்தனை சிறிதானாலும் ஞாலத்தவிட மிகப் பெரிதல்லவா? இவ்வாறு செய்யும் நிதியுதவி நம் சக மனிதரும், சக கவியுமான ஷகிக் கு நாம் செய்யும் சிறந்த அஞ்சலியாக, காட்டும் மனமார்ந்த

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Wednesday, 03 July 2019 08:10 - Last Updated Wednesday, 03 July 2019 08:28

உனக்கு மட்டும் திறக்கத் திரிந்த
 உன் அறையின் சுவர்களுக்கூள்
 ஒழித்துவதைப்பாயா
 உன் படுக்கையை அனுபவிக்கும்
 இரூட்டில் மட்டும் வளியில்
 எடுத்து வருடிக் கொடுப்பாயா
 எதபைப்போல் வருடுவாய்
 அலை, கரையை தழுவுவது
 போன்றா
 காற்று, கிளையை உசுப்புவது
 போன்றா
 துளிரிலையை முகர்வது
 போன்றா ...
 அவை மிகப் பழையவை,
 புதிதான ஒன்றைப்போல
 வருடிக் கொடுக்க நான் சொல்லியா
 உனக்கு திரிய வண்டும்
 உன் அறையை விட்டு நீ
 வளியிறும் போது மட்டும்
 பிரதிக் குள் அடதத்துவிட்டு
 அதனருகில் 'அன்பே என மூத்தம்'
 என்று எழுதிவிட்டுச்சலெப் போதும்
 நிழல் நிஜமாக உறங்கிப்போகும்

Will you draw the shadow of sky and show
 How would it be
 It turns darker inside the sea – deeper and deeper
 Similar to that
 Where is Sea's shadow
 Are the waves chased to go seeking it
 Who is chasing the waves
 Wind
 have you seen the shadow of Wind
 Will you grab it for me
 Of which is the shadow
 hidden inside the branches
 Is green the hue of woodlands
 If so when they turn ripe and shrunken
 what happens to the shadow
 How fast the shadows of mountains
 grow and shrink
 Will the shadow wane and
 vanish, tell me
 The Moon has learnt to grow and wane
 observed thee.
 Stationed in a hanging suspended state

my shadow also elongates and grows
 You must be standing in that direction
 Of course you can grab the shadow....
 When my shadow feels famished
 will you offer your love
 to gulp down
 Will you conceal me within the walls of your cabin
 known only to you
 only in the dark when
 you enjoy your bed
 taking it out and caressing fondly
 How would you caress
 As the wave embracing the shore
 As the wind stirring the branch
 In the manner of inhaling the tender leaf....
 They are damn old
 Is there any need to teach you how to stroke
 with a brand new master stroke
 I have just this to say
 When you leave your room and go away
 confine me inside the Text
 and leave a Note next to it saying
 “My Kisses, Love”
 The shadow would then be truly asleep.

3
 கடக் கமுடியாத இந்த அரிதான பரொநீ ர்ப் பரப்பை ஒரு பபோதும்மே நினவைவுகளாலும் கடந்து
 அப் பாலுற முடிவதில்லை என னால்
 அதன் ஆழம் , விரிந்த பரப்பு ,
 நீ ரோட்டம் ,கொந்தளிப்பு ,
 எழும் அலை , உவர நீ ர் மழை தரும்
 விந்தைகள்
 மறே பரப்பில் நீ லம் பச்சை என நிறங்கள் அப்பிக்கிடக்கும் அழகு
 பற்றிய சிந்தனைகள்
 என்னை சிழந்து விடும் போது
 மழலயின் இனிமைக்கும்
 லயித்து வளையறேமற்கும் ஒரு பிள்ளைப் பறெற்றவளின் மனதின் ஏக்கத்தையே
 பரொங்கடலின் சிறு நீ ர்ப் பரப்பும் தந்து அணிமலை படுகிறது என்னுள்
 ஆகாயத்தை அண்ணாரந்து பார்க்கும் போது உண்டாகும் ஏகாந்த மன நிலையை
 ஒத்ததல்ல இது
 மூற்றிலும் மாறுபட்டது .
 சுண்ணாம்பு பச்சால் மெழுகியது போல் எதுவுமே அறியாத அப்பிராணியின் உறக்க
 சாயலுடன் அலைகளடங்க சலனங்களற்று அமையாக கிடத்தப்பட்டிருக்கும்
 நீ ர் வளையகை காணும் போதோ ,
 அதனருகில் பயணிக்கும் போதோ ,
 கால் நனதைந்து நிற்கும் போதோ ,

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -
Wednesday, 03 July 2019 08:10 - Last Updated Wednesday, 03 July 2019 08:28

கடல் காற்று தீ ண்டும் பபோதோ...

மனித காலடி பதிக க முடியாத ,
சுரிய ஓபாலும் ஊடாருவ முடியாத , அதிக அமுக்கம் அடர்ந்த
கூளிர் நிறைந்த ஒன்றன் மலோன நாக அலகைளால் மடபட்ட பிருக்கும் கடலின்
அடித்தளத்தில் சீழ்ந் திருக்கும் கருமயை நோக்கியே
என் எண்ணங்கள் பயணித்த திருக்கும்
கரயின் சூற்று சீழலை மறந்து சின்று விட்ட மனதை இலகுவில் மீ ட்க முடியாமல்
ஒன்றித்து நின்ற பொழுதுகள் தான் அதிகம்
தனித்து விடபட்ட தவித்த குழந்தை தாயகைக் கண்டதும் ஓடிவந்து அணைத்து
ஆறுதலடைவது போலவே இந்த க கடலடித்தளத்துக்கூள் விரைந்து விடக்கூடாதா
நானும் ? இது தீ ராத ஏகக்மகவயே வளர்ந்து வருவதை ஏனென்று சொல்லத் தெரியவில்லை
கடலுக்கப் பாலிருந்து சொல்லபட்ட கடல் பயணங்களில் வளர்ந்து
கடல் ஊடாறுத்ததாலயே முடிந்து போன காதலும்
கடலையையோடே உறவாடி
கடலையே உயிர் துறந்த உடன்பிறப்பும்... நஞ்சுக்குள்
கடலை நிறுத்தி அலை முழுக வைத்த சம்பவங்கள் தான் ..
எனினும்
கடலை அன்னயாகவே நின்கைகிறது உள்ளம்
அன்னயின் மடிச்சலையில்
தலை சாயந்து உலகை மறக்கும்
தனித்த மனதில் மலேக்கொள்ளும் அமைதியை இதே கடலை பார்த்து திருக்கும்
பொழுதுகளில் அடர்ந்து கொள்கிறது அலகை கழியும் மனதும் .
புவியின் பெரும் பகுதியை உவர நீ ரால் ஆட்கொண்ட இப்புவித்தளத்தை பமி என்பதை
விட கடல் என்றே பெயர் சீட்டியிருக்கலாம் என்று ஆதங்கம்
எனக்கூள் எழும்
நான் கடலின் காதலி
கடலையையில் மிதப்பதற்கல்ல
என்னுடல் ...
படபைபின்
பெரும் பகுதியை தன்னுள் அடக்கி
மலகைகள்
கனவாய்கள்
கூகைகள்
பள்ளத்தாக்குகள்
சூரங்கங்கள்
என்பல மரம்பிரதேசங்களகைக் கொண்ட அதிபயங்கரப்பெரும் இரூள் சீழ்ந்த
கடலின்டித்தளத்தில் சமாதியாகிடத்துபிக்கும்
கடல் காதல் , காதல் கடல் என்னுடையது

This rare vast expanse of water which is impossible to cross
I am never able to go beyond even with the help of memories
Its depth, massive length and breadth
current, swirl, rage
waves gushing forth, the magic of salty water offering rain
when ponderings over its beauty-par-excellence of its hues and tinges
such as blue and green upon all over its surface

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Wednesday, 03 July 2019 08:10 - Last Updated Wednesday, 03 July 2019 08:28

---

surround me
even the tiny water-span of the great grand sea
causes in me the deep longing of a childless mother
whose heart is so full of the sweetness of baby's blabbering
and refuse to step out....
This is not the same as the solitary- reaper feeling that you get
while looking up above, at the sky;
this is completely different.
hile seeing the expanse of water
lying so still resembling some simpleton in deep sleep,
with quicklime paste evenly applied,
while standing there with feet soaked in it
while being felt by the sea-breeze
my thoughts would invariably wander towards the all pervading darkness in its depth
so dense and heavy where no man can tread
even the sun can't pierce;
covered with layers of waves so cool, too chill.
All too often I had stood there , in absolute unison
unable to extricate my heart that had gone away,
completely oblivious to the shore and the surroundings
Why not I too come running to this waterbed?
This longing keeps growing as thirst unquenchable,
I am at a loss, just as a child left alone
and filled with fear and anguish
on seeing its mother come running and finds solace in her arms
to say why.
Love spelt out from beyond sea and bloomed in voyages
And ended because of sea stepping in between
My sibling spending time with the waves
And losing life in the sea itself
Are indeed incidents that flooded my inside with sea and made me drown in waves. True...
Yet
My heart views the sea as my dear mother
Lying with my head on mother's lap,
turning oblivious to the world
and the lonely heart turning calm and composed
the same quietude my disturbed heart secures
when I keep looking at this sea
I can't help feeling sorry that this earth
most part of which is surrounded by salty water was not befittingly named Sea instead of
Earth...
I am the beloved of Sea
Not for floating in the waves
my torso is....
Containing within itself
a hell of a lot realm of Creation

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Wednesday, 03 July 2019 08:10 - Last Updated Wednesday, 03 July 2019 08:28

Mountains

Canals

Caves

Valleys

Mines

so

filled with many a mysterious region and shrouded in deadly dark

craving to be buried in this very bottom of sea-

such a Love of Sea, Sea of Love

Mine

4

புயலில் சிக்கிய

அரசமரத்து இலகைகளாய்

உணர்வுகள் உடலில்

சலசலத்து அதிர்வுற்றிருக்க

கரும சிவப்பின் வயிறற்குள்

சுரெரிமானம் அடையாது திணறிக்கொண்ட

பொழுதொன்றில்

கபர்முனை பளீரிட்ட துரோகத்தின்வாளபை

பற்றியிருந்ததில்

இரவும் பகலும்

துண்டிக் கப்பட்டது

துவன்றிருந்தன

காதல் அனதை துக்கும்

வெளியே கைகட்டி

நின்றன கொண்டது

As the leaves of Pipal tree

caught in the storm

feelings and sensations kept fluttering and

reverberating in the body -

on an hour when

the gloom got stuck in crimson's abdomen,

With indigestion suffocating,

As I held on to the shining

razor-sharp sword of betrayal

Day and Night remained

severed;

struggling to breathe.

Love stood beyond everything

with folded hands.

5

000 0000 0000

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Wednesday, 03 July 2019 08:10 - Last Updated Wednesday, 03 July 2019 08:28

கரையிலிருக்கிறனே .

இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னான தசாப்த தனிமையுடன் நிசபத்திரிக்கும

மலகைக்கிராமத்தின் பிரதிமகையாய் நிழலாட்கின்றன

கயைசதைத்து விடபெற்றவைகள் .

வெகுதொலைவானது கடல் என்கிறாய் இழந்தவற்றையும் கடல் என்கிறாய் ..

உறும்பும் அலகையுடன் பயே இரசைசலாய் கொதித்தழும் கடலின் கரையில்

அன்றிருந்தோம்

தீ ராதபசியுடன் அது கரையைத் தின்றுகொண்டிருந்தது .

மாளளந்தண்டிசில்லிடும் அச்சத்துடன் வறெறத்து நின்ற என்கண்களையணுகி

ஆலாபித்து சாயந்திருந்தாய் மணலில்

உலர்ந்த உதாட்டுவெட்ப்புகளை உப்புக்காற்றிநிரவ, கசிந்துகொண்டிருந்த கடலின்

மென்னணுகத்திலிசைந்து புதையுண்டிருந்தனே

மனவெளியில் படர்ந்திருக்கும்

எனது கடலுக்குள்

இன்னும் நீ இழந்ததாய்சொல்வதும் தொலைத்ததாய் அங்கலாய்ப்பதுமான கடல்

எனதில்லை

அது சாபங்களால் புரட்டப்பட்ட இறந்த கடல் போன்றது.

ஈரமணலில் ஊறியொன்று கீறி நகர்ந்த சிறுகோடாய் இழையோட்கிறது புன்னகை

விடுவிக் கப்பட்ட நிலத்தில் உதிரும் சருகின் நரம்பிழைகளில்

மீட்ட விரயமும் காற்றின் பாதையில் பயணிக்கும் மனதுடையவளாக இப்போது நான்

மட்டும் கரையிலிருக்கிறனே

ஆழ்ந்த மெளனத்துடன் தன்னில் படர்ந்த வானமென்னலகையால் ஆராதித்தபடி

மல்லாந்து கிடக்கிறது கடல் ..

5 THIS IS MY SEA

On shore I am

That which were taken leave of

with an adieu

sway as the phantom silhouettes of

the figurines of mountain-range hamlet

steeped in decade-long silence

after displacement

'Sea is so faraway' say thee

'All that is lost is the sea so vast'

claim thee

We were there on the shore

of the roaring sea

soaring in rage

with rumbling waves

With unquenched hunger

it was gobbling up the shore.

My eyes staring

with fear pervading my spinal column

Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் -

Wednesday, 03 July 2019 08:10 - Last Updated Wednesday, 03 July 2019 08:28

---

watching it all too minutely
and expanding infinitely
you were reclining on the sand.
With salty breeze stroking the cracks of dry lips,
in absolute consonance
immersed in totality
I remained in the sea
within.

Also
the sea that you claim to have lost
lamenting at its having gone off course
is not mine.
That of course
is like a dead sea rolled over
with curses outnumbered.
As a thin stroke of line soaked in the wet sand
and is drawn
a smile sprouts.
As one inclined to voyage along the passage of wind
that hurries on to play the strings of
the nerves of withered leaf
dropping on the land retrieved
now
all alone upon the shore
I remain.
In silence supreme
with the laurels of waves
hailing the firmament
that pervades the entire interior
the sea lays there facing upward.

ramakrishnanlatha@yahoo.com